

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5CoSr/1/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7516220218
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 08. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrej Šalata
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2018:7516220218.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Andreja Šalatu a sudkýň JUDr. Slávky Zborovjanovej a JUDr. Adriany Murínovej v právnej veci žalobkyne W. T., H. XXX, zastúpenej Advokátska kancelária JUDr. Peter Rybár, s.r.o., Košice, Kuzmányho 29, IČO: 47 234 466, proti žalovanému EOS KSI Slovensko, s.r.o., Bratislava, Pajštúnska 5, IČO 35 724 803, zastúpeného TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 36 613 843, o zrušenie rozhodcovského rozsudku, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku 10Cs/1/2016-55 z 9.11.2017 Okresného súdu Košice - okolie

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Žalovanému p r i s u d z u j e náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie (ďalej aj súd) rozsudkom rozhodol: I. Žalobu zamietal. II. Žalobkyňa je povinná zaplatiť žalovanému trovy tohto konania v celom rozsahu.

2. V odôvodnení rozsudku, o. i., uviedol, čo žalobkyňa podanou žalobou žiadala, resp. čoho sa domáhala a na akom skutkovom a právnom základe, čo žalovaný žiadal a z akého dôvodu, že vykonal dokazovanie a zistil tento skutkový stav: Predmetom konania bola žaloba na základe zmluvy o úvere a ďalších úverových produktoch č.1133727195, uzavretá medzi GE Money a.s., Bratislava, Bottova 7, IČO: 17 324 220 (ďalej len GE Money) a žalobkyňou. Na základe tejto úverovej zmluvy bol jej poskytnutý úver 50 000 Sk, t.j. 1 659,70 € pri RPMN 16,57 %. Žalobkyňa úver nesplácala, preto došlo k zosplatneniu úveru a následne bola pohľadávka postúpená na žalovaného. Žalovaný následne 23.6.2010 uzatvoril so žalobkyňou dohodu o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky a tiež rozhodcovskú doložku (ďalej len doložka). Na návrh žalovanej z 21.1.2016 sa začalo konanie na Stálom rozhodcovskom súde, zriadenom pri Asociácii pre arbitráž so sídlom Bratislava, Vansovej 2. Žalobou sa žalovaný domáhal voči žalobkyňi zaplata istiny 1 987,51 € spolu s prísl. Žalovaná istina pozostávala z istiny úveru 1 486,08 € a úrokov 445,13 €, ako aj zmluvných poplatkov 56,30 €. Rozhodcovský súd doručil žalobu žalobkyňi, ale táto nereagovala. Výzva na vyjadrenie k predmetnej žalobe bola uložená na pošte. Následne Stály rozhodcovský súd vo veci rozhodol 26.7.2016 tak, že zaviazal žalobkyňu v tomto konaní zaplatiť žalovanému istinu 1 486,08 €, úrok z omeškania 92,90 € a naďalej úrok z omeškania 9 % zo sumy 1 486,08 € od 5.8.2010 až do zaplata. Vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Zároveň zaviazal žalobkyňu zaplatiť žalovanému trovy konania. Rozhodcovský rozsudok bol doručený žalobkyňi 13.10.2016 a žalobkyňa žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku doručila mu 19.12.2016. Citujúc znenie § 45 ods.1 písm. e),i),j),k),l),§ 46 ods.1 a § 3 ods.1 Zák.335/2014 o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní, ďalej uviedol: V danom prípade má za to, že žaloba na zrušenie rozhodcovského rozsudku bola podaná včas podľa cit. zákonného ust. Pokiaľ sa týka dôvodov na zrušenie rozhodcovského rozsudku má za to, že dôvod na zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa § 45 ods.1 písm. e) nie je daný. Zmluva o úvere a ďalších úverových produktoch, ktorá bola medzi stranami v konaní uzatvorená 8.8.2008 ešte s právnym predchodcom žalovaného - GE Money, neobsahuje rozhodcovskú zmluvu ani doložku.

Doložka bola medzi stranami v konaní uzatvorená až 23.6.2010 o tom, že pohľadávka voči žalovanej bola postúpená z pôvodného veriteľa GE Money na žalovaného. Reprodukuje znenie doložky, obsiahnutej v bode 4. Dohody o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach z 23.6.2010 (fotokópia na č.l.12 p. v.). Zároveň spolu s doložkou bola uzavretá aj dohoda o uznaní záväzku a úhrade pohľadávky v splátkach, pričom mesačné splátky činili 131 € a žalobkyňa túto čiastku žalovanému aj uhradila. Prihliadol k tomu, že predmetnú doložku žalobkyňa prijala, mala možnosť výberu, či túto doložku podpíše alebo nie, keďže podpis dohody nebol podmienený podpisom iných dokladov a úver už mala poskytnutý. Taktiež prihliadol „k skutočnosti“, že v priebehu konania na Stálom rozhodcovskom súde, ani po doručení výzvy na vyjadrenie, žalobkyňa k rozhodcovskému konaniu nepodala žiadne námietky, ani nezaslala svoje vyjadrenie. Mal za to, že uzavretá doložka neobsahovala žiadne neprijateľné zmluvné podmienky, štandardným spôsobom vysvetlila podstatu rozhodcovského konania a dala možnosť výberu spotrebiteľovi zmluvu podpísať, resp. nepodpísať a v konaní nebolo preukázané, aby žalobkyňa bola nejakým spôsobom nútená predmetnú doložku podpísať. Mal za to, že predmetná dohoda spĺňa všetky náležitosti, ktoré vyžaduje zák. pre platnosť doložky. Tiež je potrebné prihliadnuť na to, že uzavretá doložka nebola uzatvorená s pôvodným veriteľom, ale s postupníkom, ktorý už nemá postavenie dodávateľa podľa spotrebiteľskej úpravy, a preto mal za to, že zrušenie rozhodcovského rozsudku z dôvodov uvedených v § 45 ods.1 písm. e) nie je dôvodné. K dôvodom na zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa § 45 ods.1 písm. i),j),k) a l) považuje za potrebné uviesť, že podľa uzavretej zmluvy o úvere žalobkyňi bol poskytnutý úver 50 000 Sk, t.j. 1 659,70 €. Tento úver sa zaviazala splácať po dobu 72 mesiacov, počnúc 7.9.2008, vždy k 7. dňu toho - ktorého mesiaca v mesačných splátkach po 1 134 Sk, t.j. 37,64 € pri RPMN 16,57 %. Žalobkyňa podmienky tejto úverovej zmluvy nedodrжала, keďže úver riadne a včas nesplácala a Stály rozhodcovský súd zaviazal ju zaplatiť 1 486,08 €, čo predstavuje rozdiel medzi poskytnutou istinou - výškou úveru a uhradenými splátkami úveru z jej strany, keďže Stály rozhodcovský súd v časti nad túto istinu až do istiny 1 987,51 €, ktorá bola žalovaná, zamietol. Keďže žalobkyňa bola s úhradou v omeškaní, bola zaviazaná aj na zaplatenie úrokov z omeškania 9 % od 5.8.2010 až do zaplatenia. Má za to, že takéto rozhodnutie Stáleho rozhodcovského súdu nie je v rozpore s platnými právnymi predpismi, nezaväzuje účastníka rozhodcovského sporu na plnenie, ktoré je objektívne nemožné a právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom a rozhodcovský rozsudok nevychádza ani z nesprávneho právneho posúdenia veci. Poukazuje na to, že ochrana spotrebiteľa má svoje medze a v žiadnom prípade ju nemožno chápať ako ochranu ľahkomyselnosti a nezodpovednosti spotrebiteľa („vid“ rozsudok NS ČR 23Cdo/1201/2009). Tiež účelom ochrany spotrebiteľa v žiadnom prípade nemôže byť zbavenie spotrebiteľa akejkoľvek zodpovednosti za záväzkové vzťahy, do ktorých vstúpil. Samotná žalobkyňa ešte pred súdnym pojednávaním existujúci záväzok voči žalovanému uznala a bola ochotná ho uhradiť, teda mal za to, že dôvod na zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa cit. právnych predpisov nie je daný, a preto žalobu v celom rozsahu zamietol. Napokon, citujúc znenie § 255 ods.1 a § 262 ods.2 CSP, uviedol: V danom prípade žalovaný mal v konaní plný úspech, preto zaviazal „žalovanú“ aj na náhradu trov konania v celom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne osobitným uznesením podľa cit. zákonného ust. po právoplatnosti tohto rozsudku.

3. čl. I Voči uvedenému rozhodnutiu (rozsudku) podal žalobca včas v celom rozsahu odvolanie, ktoré odôvodňuje nasledovne čl. II: Podľa CSP: § 365 ods.1) písm. d),f), h), ktorého znenie cituje. Prvým výrokom napádaného rozhodnutia súd žalobu v celom rozsahu zamietol. Toto rozhodnutie (tento výrok) odôvodnil tým, že doložku ktorá mala založiť právomoc rozhodcovského súdu na prejednanie a rozhodnutie veci nie je možné považovať za neprijateľnú zmluvnú podmienku, a teda že táto bola uzavretá platne. S tvrdeniami súdu o platnom uzavretí doložky sa však v žiadnom prípade nemožno stotožniť, pričom opätovne poukazuje na tú skutočnosť, že rozhodcovskú zmluvu na podklade ktorej prebiehalo predmetné rozhodcovské konanie je potrebné považovať za neprijateľnú zmluvnú podmienku, a teda ako za neplatný právny úkon. Uvedené je odôvodnené tým, že uzatvorením doložky došlo k jednoznačnému zhoršeniu jeho postavenia v postavení spotrebiteľa, resp. k vzniku hrubého nepomeru v právach medzi ním a žalovaným zo zmluvy o úvere. Zjavnú nerovnováhu medzi podnikateľom a spotrebiteľom je potrebné vidieť najmä v tom, že prostredníctvom tejto rozhodcovskej zmluvy si samotný žalovaný priamo a autoritatívne vo vopred predformulovanej doložke určil pre prípad vzniku sporu z predmetnej zmluvy, možnosť výberu či prípadný spor predloží stálemu rozhodcovskému súdu alebo príslušnému všeobecnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len SR). Právo výberu akému súdu spor predloží spočíva podľa zmluvy na tej zmluvnej strane, ktorá podáva žalobný návrh - teda v konečnom dôsledku ide o žalovaného, ktorý má eminentný záujem na tom, aby boli spory so spotrebiteľmi riešené pred rozhodcovským súdom, pred ktorým bude jeho postavenie omnoho výhodnejšie. Navyše poukazuje na tú skutočnosť, že aj z početnej judikatúry súdov SR vyplýva fakt, že samotný žalovaný takmer v každom prípade spory vyplývajúce zo zmlúv o spotrebiteľskom úvere

predkladá na rozhodovanie rozhodcovským súdom, pričom tieto rozhodcovské súdy takmer vo všetkých prípadoch rozhodnú výlučne v prospech neho a bez toho, aby tieto zmluvy podrobili kontrole z pohľadu právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa, ktorú sú orgány rozhodujúce v takýchto sporoch ex lege povinné vykonať. Zároveň z rozhodovacej praxe okresných i krajských súdov (ďalej len KS) je zrejmé, že rozhodcovské súdy ktoré označujú dodávateľa sú častokrát prepojené so samotnými dodávateľmi, a teda nanajvýš pochybné, do akej miery tieto rozhodujú objektívne, nezaujato a rešpektujú všetky právne predpisy na ochranu spotrebiteľov tak, ako to predpokladá zák. Na základe takejto doložky tak v konečnom dôsledku spotrebiteľ aj napriek na prvý pohľad jej alternatívne vyzerajúcej povahe nemá akúkoľvek ani len najmenšiu reálnu možnosť rozhodnúť o tom, či spor s dodávateľom bude prejednaný pred všeobecným súdom SR alebo nie, a ak aj si rozhodcovský súd zvolí, tento v drvivej väčšine prípadov rozhodne v prospech dodávateľa, a to bez toho, aby sa tvrdeniami spotrebiteľa a dôvodnosťou uplatneného nároku podrobnejšie zaoberal. Možnosť výberu má spotrebiteľ jedine v prípade, ak on sám je aktívnou, žalujúcou stranou. V prípade, ak žalobu podáva dodávateľ, spotrebiteľ nemá akúkoľvek možnosť zmeniť jeho rozhodnutie predložiť spor na riešenie rozhodcovskému súdu. Takto dojednaná doložka v žiadnom prípade nenapĺňa reálne znaky alternatívne dojednanej doložky, a preto predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku, nakoľko tým dochádza k vzniku značnej nerovnováhy v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Uvedené vyplýva zo samého účelu a teleologického výkladu predmetných ust. O. z., ktoré je nutné vykladať taktiež vo svetle únijnej právnej úpravy. Vo vzťahu k zhoršeniu postavenia spotrebiteľa voči dodávateľovi navyše opätovne poukazuje na tú skutočnosť, že bez uzavretia takejto doložky by sa konanie uskutočnilo v mieste bydliska spotrebiteľa (ako žalovaného v zmysle zásad o všeobecnej miestnej príslušnosti), a to podľa príslušných ust. procesných predpisov upravujúcich civilný proces a s garanciou ústavných práv, ktorých znenie je pre spotrebiteľa omnoho priaznivejšie než vnútorný štatút rozhodcovského súdu, podľa ktorého prebiehalo rozhodcovské konanie - známe omnoho väčšou benevolenciou postavenou v prospech podnikateľa, o. i. kratšími lehotami, vyššími trovami konania. V súvislosti so zhoršením postavenia spotrebiteľa povinný upriamuje pozornosť na tú skutočnosť, že predmetné rozhodcovské konanie sa vyznačuje písomnou formou. Podľa jeho názoru však aj konanie vedené výlučne v písomnej forme, môže znamenať zhoršenie postavenia spotrebiteľa, nakoľko tento nemá možnosť priamo komunikovať s rozhodcovským súdom, bezprostredne namietat' tvrdenia protistrany alebo inak účinne sa brániť v konaní. Čo sa týka tvrdení, že spotrebiteľ bol oprávnený zvoliť si aj ústnu formu konania je potrebné poukázať na to, že ak by si tento zvolil ústnu formu, zhoršenie jeho postavenia by naďalej existovalo, nakoľko by musel dochádzať niekoľko desiatok kilometrov do sídla rozhodcovského súdu, pred ktorým bolo predmetné konanie vedené. Z uvedeného tak vyplýva, že je v celku irelevantné či takýmto spôsobom iniciované rozhodcovské konanie je vedené v písomnej alebo v ústnej forme, nakoľko k zhoršeniu postavenia spotrebiteľa dochádza v oboch prípadoch. Táto zmluva predstavuje ukážkový príklad zmluvnej nevyváženosti a podstatne výhodnejšieho zmluvného postavenia podnikateľa voči slabšej strane - spotrebiteľovi. Vzhľadom na uvedené skutočnosti má aj naďalej za to, že na predmetnú doložku je potrebné hľadieť ako na neprijateľnú zmluvnú podmienku, a teda ako na neplatný právny úkon. Vo vzťahu k neprijateľnosti predmetnej rozhodcovskej zmluvy ďalej upriamuje pozornosť na tú skutočnosť, že táto nebola platne individuálne dojednaná tak ako to predpokladá O. z. vo svojom § 53 ods.2). Z predmetného ust. O. z. vyplýva, že pre skúmanie individuálnosti dojednania je nutné posúdiť objektívnu možnosť ovplyvniť znenie tej ktorej podmienky zo strany spotrebiteľa a nielen to, či k dojednaniu podmienky došlo formálne na osobitnom liste papiera alebo nie, resp. či spotrebiteľ sám mohol k nej pristúpiť alebo nie. Predmetnú doložku nemohol spotrebiteľ nijakým spôsobom ovplyvniť (nijako zmeniť, upraviť znenie jej textu, vylúčiť niektoré jej dojednanie) nakoľko táto bola vopred predformulovaná a v takomto znení predložená spotrebiteľovi na podpis, pričom zo strany žalovaného pri jej uzatváraní nedošlo k nijakému poučeniu spotrebiteľa o právnych dôsledkoch, ktoré preňho plynú z uzatvorenia takejto rozhodcovskej zmluvy. Ako priemerný spotrebiteľ navyše bez právnického vzdelania objektívne aj napriek na prvý pohľad jasným a zrozumiteľným formuláciám doložky nemohol dostatočne porozumieť, nakoľko reálny význam rozhodcovského konania nepozná, nie je uzrozumený s tým, aké dôsledky takéto konanie môže mať, akým spôsobom takéto konanie prebieha a p. Navyše poukazuje na tú skutočnosť, že priemerný spotrebiteľ pri uzatváraní takejto rozhodcovskej zmluvy ani len nemôže mať vedomosť o tom, že by mohlo ísť o neprijateľnú zmluvnú podmienku, nakoľko touto „dooložkou“ sa dostáva do podstatne nevýhodnejšieho postavenia oproti „spotrebiteľovi“, a nedokáže tak vyhodnotiť to, či pristúpenie k takejto rozhodcovskej zmluve je pre neho výhodné alebo nie. Tieto skutočnosti navyše umocňuje fakt, že pri uzatváraní predmetnej doložky z konania žalovaného vyplývalo, že pristúpenie k tejto doložke je len jednou „s“ ďalších podmienok trvania úverového vzťahu, ktorá nemá významný dopad na samotný úverový vzťah. Vo vzťahu k

uvedenému uvádza, že ak by bol o skutočnom význame tejto rozhodcovskej zmluvy pri jej uzatváraní dostatočne poučený, a bol poučený o možnosti túto neuzavrieť, k tejto rozhodcovskej zmluve by za žiadnych okolností nepristúpil. Na uvedených skutočnostiach nemení nič predformulovaný text zmlúv, ktoré môžu obsahovať údajné prehlásenie spotrebiteľa o tom, že uzatvára doložku dobrovoľne, pričom týmito vyhláseniami inkorporovanými v doložke - ktoré do takýchto zmlúv zakotvuje samotný dodávateľ, sa žalovaný snaží len zakryť „nekalosť“ (úvodzovky žalobkyňa) takto uzavretej doložky. V prípade takéhoto konania tak v žiadnom prípade nie je možné hovoriť o individuálnosti dojednania doložky. Dodávateľ takýmto konaním zneužíva práve slabšie postavenie spotrebiteľa v procese uzatvárania formulárových zmlúv. Navyše dôrazne poukazuje na § 53 ods.3) O. z., v zmysle ktorého dôkazné bremeno v otázke individuálnosti dojednania (pričom toto nie je preukázané existenciou osobitnej listiny ako to vyplýva z predchádzajúceho textu) spočíva na strane žalovaného (veriteľa). Vzhľadom na uvedené skutočnosti má za to, že doložka nebola so spotrebiteľom individuálne uzatvorená, čo vyplýva z nemožnosti ovplyvniť jej formulárový obsah. Uvedené závery boli potvrdené viacerými rozhodnutiami súdov, z ktorých uvádza, napr.: Uznesenie Najvyššieho súdu (ďalej len NS) SR z 22.2.2017, vydané pod: 21XECdo/8/2016-87 (cituje, čo sa v ňom uvádza). Zároveň v uvedenej súvislosti poukazuje na rozsiahlu judikatúru okresných i KS SR, v rámci ktorej tieto súdy pri svojej činnosti dospeli k záveru, že takýmto spôsobom uzavretá doložka je ako neprijateľná zmluvná podmienka absolútne neplatná. V uvedenej súvislosti poukazuje na niektoré judikáty, v ktorých sa súdy vysporiadávali s otázkou ne/prijateľnosti totožnej doložky uzatváraanej samotným žalovaným so spotrebiteľmi, o akú ide aj v prejednávanom prípade. Uznesenia KS Trenčín z 22.10.2014, vydané pod: 8CoE/331/2014 a z 12.1.2015, vydané pod: 16CoE/334/2014 a KS Nitra z 30.6.2017, vydané pod: 11CoE/79/2017 (cituje, čo sa v týchto uzneseniach uvádza). Vo vzťahu k neprijateľnosti takýmto spôsobom uzavretej doložky zároveň odkazuje na početnú judikatúru, z ktorej príkladmo poukazuje na niektoré rozhodnutia (v prílohe tohto podania), v ktorých KS potvrdili neprijateľnosť takejto rozhodcovskej zmluvy z dôvodov namietaných ním v predmetnej veci. Zároveň opätovne vo vzťahu k možnosti od tejto rozhodcovskej zmluvy odstúpiť alebo odmietnuť jej uzatvorenie uvádza, že v prípade ak v zmysle príslušných zákonných ust. je určitý právny úkon potrebné považovať za neplatný, prípadne neodstúpenie od tohto úkonu, resp. jeho odmietnutie túto vadu „sankciovanú“ samotným zák. neplatnosťou neodstraňuje a nemôže právny úkon urobiť aj napriek ust. zák. platným. Uvedené je potrebné aplikovať aj na prejednávaný prípad. Ak je potrebné predmetnú rozhodcovskú zmluvu potrebné považovať za neprijateľnú zmluvnú podmienku, a teda ako absolútne neplatnú v zmysle príslušných ust. O. z. , následné neodstúpenie od tejto rozhodcovskej zmluvy, resp. odmietnutie jej prijatia nemôže mať za následok jej dodatočnú platnosť. Uvedené potvrdzuje aj početná judikatúra, z ktorej príkladmo poukazuje na: Rozsudok KS Banská Bystrica z 29.3.2016, vydaný pod: 13Co/882/2015 (cituje, čo v ňom odvolací súd konštatuje) a Uznesenie KS Prešov z 29.11.2012, vydané pod: 6CoE/256/2012 (cituje, čo sa v ňom uvádza). Na základe uvedeného je tak aj naďalej toho názoru, že vzhľadom na skutočnosť, že predmetná doložka spôsobuje značný až hrubý nepomer v právach medzi spotrebiteľom a dodávateľom, predstavuje v zmysle platnej právnej úpravy, najmä s ohľadom na smernicu Rady 93/13/EHS neprijateľnú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskom vzťahu, ktorá nebola individuálne dojednaná, a preto je neplatná. Na základe takéhoto neplatného právneho aktu zároveň nemohla byť daná právomoc na rozhodnutie sporu rozhodcovským súdom, ktorý vydal v predmetnom konaní napádaný rozhodcovský rozsudok. čl. III Ak by sa však odvolací súd nestotožnil s uvedenými tvrdeniami o neprijateľnosti a neplatnosti samotnej doložky, potom je potrebné poukázať na to, že túto doložku je potrebné považovať za neplatnú, o. i., aj z toho dôvodu, že táto je súčasťou právneho úkonu, ktorý je ako celok neplatný. Uvedené odôvodňuje tým, že predmetnú dohodu o uznaní záväzku, ktorú mu žalovaný predložil, podpísal bez toho, aby porozumel jej obsahu, nakoľko žalovaný ho nijako nepoučil o právnych dôsledkoch uzavretia takejto dohody. Uzavretím takejto dohody sa žalovaný snažil o účelové uznanie dlhu spotrebiteľom, ktorý pri uzatváraní tejto dohody konal bez akejkoľvek odbornej starostlivosti, pričom jej uzavretím mohlo dôjsť k narušeniu jeho ekonomického správania ako spotrebiteľa. Uznaním predmetného záväzku sa tak žalovaný snažil o podstatné zlepšenie svojho postavenia voči spotrebiteľovi, nakoľko uzavretím tejto dohody tým, že prostredníctvom nej spotrebiteľ mal uznať svoj dlh čím začala plynúť nová 10 ročná premlčacia lehota na uplatnenie si nároku sa mohol pred rozhodcovským súdom domáhať aj plnenia, ktorého by sa bez jej uzavretia domáhať nemohol z dôvodu premlčania. Navyše poukazuje na to, že zástupca žalovaného pri uzatváraní tejto dohody dostatočne neozrejmil mu následky jej uzavretia, neoboznámil ho s podstatou tejto dohody a dostatočne mu nevysvetlil akým spôsobom táto dohoda mení ich zmluvný vzťah, pričom spotrebiteľ bez právnického vzdelania sám nedokázal pochopiť skutočný význam tejto dohody. Má za to, že uzavretie takejto dohody je možné považovať za nekalú obchodnú praktiku ako aj neprijateľnú zmluvnú podmienku, nakoľko táto spôsobuje značnú nerovnováhu

v právach a povinnostiach v jeho neprospech ako neinformovaného spotrebiteľa. Nakoľko v tomto prípade ide - podľa jeho názoru - o neprijateľnú zmluvnú podmienku, túto je potrebné považovať za neplatnú. Uvedené potvrdzujú aj mnohé rozhodnutia súdov SR, z ktorých okrem rozhodnutí uvedených v samotnej žalobe príkladmo poukazuje aj na: - Rozsudok NS SR z 30.5.2016, vydaný pod: 2MCdo/5/2015 (cituje stanovisko, aké v ňom zaujal), - Uznesenie NS SR z 12.11.2015, vydané pod: 1MCdo/2014 (cituje, čo v ňom uviedol), - Rozhodnutie KS Prešov zo 7.6.2012, vydané pod: 11Co/37/2012-90 (cituje z jeho odôvodnenia), - Rozhodnutie KS Trenčín z 26.3.2014, vydané pod: 5Co/296/2013 (cituje, čo v ňom uviedol). Zároveň poukazuje na tú skutočnosť, že z dôvodu bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru nemal žalovaný na základe predmetnej úverovej zmluvy nárok na akékoľvek plnenie nad rámec poskytnutých finančných prostriedkov. Má tak za to, že žalobcom uvádzaný dlh nad rámec tejto istiny tak nikdy neexistoval, a žalobca ho teda ani objektívne nemohol uznať. Na základe uvedeného je tak potrebné predmetnú dohodu o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach z 13.6.2010 považovať za absolútne neplatný právny úkon, pričom takáto neplatnosť sa rovnako vzťahuje aj na doložku, ktorá je súčasťou tejto dohody. čl. IV Uvedený rozsudok súdu prvého stupňa ďalej napáda z toho dôvodu, že vo veci súd sa nijako nevysporiadal s dôvodom podanej žaloby v zmysle § 45 ods.1 písm. j) a k) zák. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní. V uvedenej súvislosti opätovne poukazuje na to, že aj napriek tomu, že rozhodcovský súd zaviazal spotrebiteľa len na doplatenie istiny poskytnutého úveru, zaviazal spotrebiteľa na plnenie, ktoré odporuje dobrým mravom a jeho výkon by bol v rozpore s verejným poriadkom. Uvedené odôvodňuje tým, že druhým výrokom rozhodcovského rozsudku rozhodcovský súd uložil spotrebiteľovi povinnosť zaplatiť dodávateľovi náklady inkasného konania 150 €, pričom v odôvodnení rozhodcovského rozsudku nijako nevyplýva, čo tento poplatok reálne predstavuje. Uvedené nepreukázal ani samotný veriteľ v podanej žalobe, keď v tejto nijakým spôsobom nezrejmal čo inkasné konanie má predstavovať a na základe čoho si nárok na zaplatenie poplatku za toto inkasné konanie uplatnil. Napriek uvedenému rozhodcovský súd nárok na tento poplatok veriteľovi priznal, čím zaviazal spotrebiteľa na plnenie, ktoré odporuje dobrým mravom a výkon takéhoto rozhodnutia by bol v rozpore s verejným poriadkom. Rozpor tohto priznaného nároku v rozpore s dobrými mravmi „dodávateľ“ vidí v tom, že rozhodcovský súd sa s týmto uplatneným nárokom nijako nevysporiadal, nijako neskúmal jeho dôvodnosť, len nekriticky spolu s povinnosťou uloženou prvým výrokom rozhodcovského rozsudku uložil spotrebiteľovi povinnosť zaplatiť aj poplatok za toto inkasné konanie. Rozhodcovský rozsudok je tak v časti tohto uplatneného nároku nepreskúmateľný, čím mohlo dôjsť aj k porušeniu práva spotrebiteľa na spravodlivý súdny proces. Na základe uvedeného sa tak spotrebiteľ aj naďalej domnieva, že uvedeným rozhodcovským rozsudkom rozhodcovský súd zaviazal spotrebiteľa na plnenie, ktoré odporuje verejnému poriadku, čo taktiež zakladá dôvod na zrušenie rozhodcovského rozsudku v zmysle § 45 ods.1) zák. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní. čl. V Čo sa týka výroku o nároku na náhradu trov konania (druhý výrok týmto odvolaním napádaného rozhodnutia), ktorý týmto odvolaním taktiež napáda je potrebné poukázať na to, že tento výrok je závislý od rozhodnutia vo veci samej (v prejednávanej príhode od prvého výroku). Na základe uvedeného preto namieta nesprávnosť a nezákonnosť výroku o nároku na náhradu trov konania, a to z dôvodu, že súd prvého stupňa vo veci samej rozhodol nesprávne. čl. VI V tejto súvislosti ďalej poukazuje na to, že jedným z atribútov civilného sporového konania a právneho štátu je zásada právnej istoty, čo vyjadruje, že strana konania môže očakávať, že jej spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou. V zmysle uvedeného poukazuje na aktuálne znenie čl.2 ods.1,2 CSP (jeho znenie cituje). V rámci rozhodovania to konštatoval aj NS SR vo svojom rozhodnutí vydanom v konaní: 5ECdo/192/2014 (cituje, čo je v ňom uvedené). Obdobné stanovisko bolo vyslovené aj v Rozhodnutí Ústavného súdu (ďalej len ÚS) ČR z 27.9.2012, vydanom pod: III.ÚS 1624/12 (cituje z jeho odôvodnenia). Tiež poukazuje na aj na Rozhodnutie NS SR zo 16.1.2013, vydané pod: 6MCdo/9/2012, podľa ktorého princíp neznalosť zák. neospravedlňuje musí ustúpiť dôležitejšiemu princípu - princípu ochrany spotrebiteľa (cituje, čo NS v odôvodnení svojho rozhodnutia uvádza). čl. VII V súlade s uvedeným navrhuje, aby súd rozhodujúci o odvolaní zmenil Rozsudok takto: Rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného pri Asociácii pre arbitráž, so sídlom Vansovej 2, 811 03 Bratislava, vydaný v spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní vedenom pod sp. zn. SRSAspA 01597/16 26.7.2016 sa ruší. Žalovaný je povinný zaplatiť mu 100 % náhradu trov konania, do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia o výške náhrady trov konania, o ktorej súd rozhodne po právoplatnosti tohto rozhodnutia. Cituje znenie § 10 ods.2), § 11 ods.1) a § 13a ods.2) vyhl.č.655/04 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb: Základná sadzba: vo výške 66 € (1/13 výpočtového základu za r.2016) Režijný paušál: vo výške 8,84 € - úkon: 4.12.2017 - podanie vo veci samej - odvolanie; vo výške 74,84 €. Uplatňuje si náhradu trov právneho zast. za podané odvolanie 89,81 € s DPH (74,84 € + 20 % DPH 14,97 €) ich zaplatením na účet jeho zástupcu.

4. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu uviedol: Žalobca v podanom odvolaní opätovne poukazuje na neplatnosť Dohody o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach uzatvorenej 13.6.2010 (ďalej len Dohoda; poznámka žalovaného), nakoľko sa - podľa jeho názoru - jedná o neprijateľnú zmluvnú podmienku, a teda neplatný právny úkon. Svoje tvrdenie odôvodňuje najmä skutočnosťou, že uzatvorením doložky došlo k jednoznačnému zhoršeniu jeho postavenia v postavení spotrebiteľa, resp. k vzniku hrubého nepomeru v právach medzi nimi zo zmluvy o úvere. O. i. žalobca uvádza, že doložka nebola individuálne dojednaná z dôvodu, že bola vopred predformulovaná a spotrebiteľ ju nemohol nijakým spôsobom ovplyvniť. V prvom rade je nutné poukázať na to, že v posledných rokoch právny poriadok SR v oblasti spotrebiteľského rozhodcovského konania prešiel zásadnými zmenami vyžadovanými právom Európskej únie (ďalej len EÚ), a to nielen implementáciou Smernice Rady 93/13/EHS z 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (ďalej ako Smernica; poznámka žalovaného), ktorá bola do slovenského právneho poriadku implementovaná 1.4.2004 zák.č.150/04 Z. z. z 2.3.2004. Ďalšou významnou zmenou v tejto oblasti bola aj novela O. z., účinná od 1.1.2008, ktorá v § 53 ods.4 písm. r) explicitne uviedla, že za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ust., ktoré vyžadujú v rámci dojednanej doložky od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní. Výsledkom procesu úpravy spotrebiteľského rozhodcovského konania je zák.č.335/14 Z. z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní (ďalej len ZSRK; poznámka žalovaného), ako samostatný právny predpis. Tento zák. značne sprísnil úpravu spotrebiteľského rozhodcovského konania, či už pri uzatváraní samotnej rozhodcovskej zmluvy, ako aj v požiadavkách na vznik a činnosť rozhodcovských súdov a konaní pred nimi. Všetkým legislatívnym zmenám sa podrobil a pri uzatváraní doložky so žalobcom postupoval prísne podľa pravidiel vymedzených právnymi predpismi. Cituje znenie § 3 ods.1,2,5 a ZSRK. Žalobca v podanom odvolaní ako aj v samotnej žalobe neuviedol žiadny relevantný dôkaz, ktorým by bola rozhodcovská zmluva neplatná. Podľa jeho názoru je neplatné rozhodcovské konanie už len z dôvodu uzatvorenia rozhodcovskej zmluvy, a to aj v prípade ak postupoval v zmysle zákonných ust. V podanom odvolaní žalobca poukazuje na Uznesenie NS SR 21XECdo/8/2016 z 22.2.2017, v ktorom sa uvádza - Zo zmluvy o úvere uzavretej medzi oprávneným a povinným vyplýva, že doložka bola medzi zmluvnými stranami dohodnutá už v deň podpisu zmluvy, i keď na samostatnej individuálnej listine, avšak formou predtlačeneho formulára. K uvedenému si dovoľuje zdôrazniť, že doložka bola uzatvorená 2 roky po podpise Zmluvy o úvere a ďalších úverových produktoch (ďalej len Zmluva; poznámka žalovaného) a jej podpísanie nebolo spojené s poskytnutím finančných prostriedkov. Žalobca doložku podpísal sám a dobrovoľne. Predložil tiež dotazník, ktorý vyplnil a podpísal sám žalobca. V plnej miere sa v tejto súvislosti stotožňuje s názorom sudcu ÚS SR Milana Lálíka, že zákonodarca a súdy SR v oblasti ochrany spotrebiteľa zašli už tak ďaleko, že sa dotýkajú samej podstaty a primeranosti práva a absolútne nevyhovne, paternalisticky a v rozpore so zásadou rovnosti a zásadou, podľa ktorej právo patrí bdelym, ktoré by mali platiť aj pre „privilegovaného spotrebiteľa“ (úvodzovky žalovaný), spotrebiteľa neprípustne zvýhodňujú v porovnaní s veriteľom, ktorému reálne hrozí riziko nevykonalnosti ani len elementárneho nároku bez prísl. Spotrebiteľovi tak umožňujú legálne sa obohatiť na úkor veriteľa za asistencie súdov (odlišne stanovisko sudcu ÚS SR M. Lálíka k nálezu I.ÚS 547/2012). Žalobca v odvolaní uvádza, že doložka je neplatná, nakoľko ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku, ktorá núti spotrebiteľa, aby všetky spory vzniknuté v budúcnosti riešil v rozhodcovskom konaní pred rozhodcom ktorého si individuálne nedojednal. S týmto názorom sa nestotožňuje. Žalobca k podpisu predmetnej doložky nebol žiadnym spôsobom nútený. Jej rozsah a text nie je ani tak rozsiahly, ani tak zložitý, aby jej obsahu nemohol porozumieť. Rozhodcovská zmluva je formulovaná alternatívne, teda dáva zmluvným stranám na výber, na ktorý rozhodcovský, resp. všeobecný súd sa v prípade sporu obráti. Možnosť výberu má nielen dodávateľ, ale aj spotrebiteľ. Dáva súdu do pozornosti, že žalobca mal nielen možnosť predmetnú doložku nepodpísať, ale mohol od nej bez udania dôvodu odstúpiť. Tzn., že akákoľvek úvaha žalobcu o vzdaní sa práv spotrebiteľom, nemá žiadne ani len logické opodstatnenie. Preto nevidí v postupe žalobcu iný dôvod, ako len snahu vyňať sa spod účinkov rozhodcovského rozsudku, ktorý bol vydaný na základe platne uzatvorenej doložky rozhodcovským súdom so štátom udelenou licenciou na rozhodovanie spotrebiteľských sporov. Ak by bolo v úmysle zákonodarcu zakázať v spotrebiteľských sporoch rozhodcovské konanie, neprijímal by samostatný zák. na jeho úpravu. Vzhľadom na to, ZSRK umožňuje, aby boli spotrebiteľské spory za určitých podmienok prejednané na rozhodcovskom súde zriadenom podľa tohto zák. Uvedené vyplýva aj z dôvodovej správy k ZSRK, v zmysle ktorej je účelom návrhu zák. vytvoriť osobitný druh mimosúdneho riešenia sporov blízky rozhodcovskému konaniu, ktorý umožní riešiť spotrebiteľské spory pri zachovaní garancie ochrany práv spotrebiteľa.(...) Ďalším dôvodom je potreba zosúladenia vnútroštátneho právneho poriadku s právnymi aktmi EÚ v tejto oblasti. Poukazuje tiež na § 3 ods.6 ZSRK, v zmysle ktorého spotrebiteľská rozhodcovská zmluva neobmedzuje právo spotrebiteľa

obrátiť sa na súd. Uvedené len potvrdzuje, že uzatvorenie rozhodcovskej zmluvy nemožno považovať za neprijateľnú zmluvnú podmienku. Rovnako z dôvodovej správy k § 53 ods.4 písm. r) O. z. vyplýva: Cieľom tejto úpravy je umožniť spotrebiteľom rozhodnúť sa, kde uplatnia svoje práva. Ak by niektoré z ust. doložky zakladalo výlučne právomoc rozhodovať spor iba v rozhodcovskom konaní, navrhovaná úprava považuje takéto ust. za neprijateľné, čo však nemá za dôsledok zrušenie platnosti celej doložky. Spotrebiteľovi, ako aj dodávateľovi ostáva možnosť riešiť spor v zmysle dojednanej doložky v rozhodcovskom konaní, ale spotrebiteľ môže svoje práva voči dodávateľovi uplatňovať nie iba v zmysle dojednanej doložky, ale ak sa tak rozhodne, v občianskoprávnom konaní a zmluvná podmienka, ktorá by mu v tom bránila, bude v zmysle navrhovaného ust. považovaná za neprijateľnú. Uvedené ust. teda v žiadnom prípade nespôsobuje neplatnosť celej doložky. S uvedeným názorom sa stotožnil aj Okresný súd (ďalej len OS) Lučenec v rozsudku 13Csr/I/2016 z 30.1.2017 (cituje z jeho odôvodnenia). Cituje tiež z odôvodnenia Uznesenia KS v Nitre 9CoE/265/2015 z 28.1.2016, Uznesenia KS v Banskej Bystrici 43CoE/372/2013 z 21.11.2013 a Rozsudku KS v Banskej Bystrici 41CoSr/4/2017-190 z 29.11.2017. Poukazuje na Rozsudok OS Banská Bystrica 12Csr/7/2016 z 29.6.2017, ktorým zamietol žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku (cituje, čo konštatoval) a tiež cituje z odôvodnenia Rozsudku OS Banská Bystrica 20Csr/I/2017 zo 14.9.2017. Žalobca poukazuje aj na jeden z atribútov civilného sporového konania a právneho štátu, ktorým je zásada právnej istoty, čo vyjadruje, že strana konania môže očakávať, že jej spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou. Napriek tomu, že NS SR v jednom zo svojich rozhodnutí uviedol, že osobitne publikované stanoviská by mali byť súdmi nižších stupňov „akceptované“ (úvodzovky žalovaný), dá sa povedať, že v uvedenej otázke panuje v zásade zhoda - súd rozhodujúci obdobnú vec nie je povinný právny názor, hoc i súdu vyššej inštancie, prezentovaný v konaní týkajúcom sa iných účastníkov, nasledovať. Cituje z odôvodnenia uznesenia KS v Banskej Bystrici 17Co/410/2014 zo 14.5.2014. Žalobca poukazuje na ustálenú rozhodovaciu prax poukazuje aj na znenie čl.2 CSP. Možno povedať, že pokiaľ normotvorca chápe v CSP pojem „právna istota“ (úvodzovky žalovaný) ako legitímne očakávanie rozhodnutia, ktoré bude vydané v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít, tak ide ďalej ako, napr. ÚS SR. Cituje, čo ÚS SR v náleze III ÚS 51/2014 z 1.7.2014 k pojmu právna istota uviedol. Tiež cituje z odôvodnenia uznesenia NS SR 3Cdo204/2009 zo 14.9.2011. Vzhľadom na uvedené je zrejmé, že splnil všetky podmienky stanovené zákonodarcom, preto nie je dôvod na to, aby „sa“ žalobca považoval uzatvorenie rozhodcovskej zmluvy v zmysle zák. za neplatné alebo za neprijateľnú zmluvnú podmienku. Záverom uvádza, že s rozhodnutím súdu sa stotožňuje v plnom rozsahu a zastáva názor, že napadnuté rozhodnutie je vo výroku vecne správne a preto navrhuje toto rozhodnutie v zmysle § 387 ods.1 CSP potvrdiť. „Žalobca“ si zároveň uplatňuje trovy právneho zast. v odvolacom konaní, ktoré budú dodatočne vyčíslené.

5. Žalobkyňa vo vyjadrení k vyjadreniu žalovaného, o. i., uviedla: S tvrdeniami žalovaného obsiahnutými v podanom vyjadrení z 13.2.2018 absolútne nesúhlasí a aj naďalej trvá na svojom podanom odvolaní zo 4.12.2017, ako i na ostatných svojich tvrdeniach obsiahnutých v iných písomných podaniach i prednesených ústne na pojednávaní a v plnej miere sa ich pridrižiava. Na základe uvedeného navrhuje zmeniť rozhodnutie súdu prvého stupňa v zmysle jej odvolania zo 4.12.2017 a priznať jej náhradu trov konania.

6. Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods.1 CSP - na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 379 CSP, a rozsudok potvrdil podľa § 387 ods.1 CSP, lebo je vecne správny, aj jeho dôvody sú správne, preto sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku.

7. Ani jeden zo žalobkyňou uplatnených odvolacích dôvodov nie je daný.

8. Podľa ustálenej súdnej praxe inými vadami, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci [§ 365 ods.1 písm. d) CSP] sú všetky vady prejavujúce sa v chybnom postupe súdu prvej inštancie pri dokazovaní, v nesprávnom posudzovaní procesných otázok, ktoré neboli predmetom samostatného rozhodovania, v chybnom poučovaní strán sporu a v ďalších nedostatkoch v jeho činnosti, ku ktorým došlo v priebehu konania alebo v súvislosti s rozhodovaním, pričom spôsobilým odvolacím dôvodom nie sú bez ďalšieho, ale len vtedy, ak sú dôsledkom takého porušovania predpisov procesného práva, ktoré mohlo mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

9. Žalobkyňou v odvolaní uvedené skutočnosti neumožňujú záver, žeby konanie na súde prvej inštancie bolo takou inou vadou postihnuté.

10. Odvolací dôvod § 365 ods.1 písm. f) CSP sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci súdom prvej inštancie spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je nesprávne, t. zn. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a

ktoré je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, príp. zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 ods.1 CSP (Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo) a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplynuli, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov (v úsudku medzi porovnávanými skutočnosťami), príp. poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán sporu alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 185-§ 211 CSP. Pri hodnotení dôkazov je potrebné zohľadniť aj iné okolnosti, ako sú vzájomná nadväznosť, súlad alebo rozpor medzi skutočnosťami, ktoré z vykonaného dôkazu vyplývajú a p. Skutkové zistenie ako výsledok hodnotenia dôkazov nemôže byť zásadne správne, ak hodnotenie dôkazov súdom prvej inštancie nezodpovedá § 191 ods.1 CSP, lebo hodnotil každý dôkaz len jednotlivo a nie aj v ich vzájomnej súvislosti. Skutkové zistenie nie je správne ani vtedy, ak medzi vykonaným dôkazom (jeho obsahom) a z neho vyvođeným (čiastkovým) skutkovým záverom, je zrejmy nesúlad.

11. Všetky skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke sú správne a majú oporu vo vykonanom dokazovaní.

12. Právnym posúdením je činnosť súdu prvej inštancie, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú účastníci podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci [§ 365 ods.2 písm. h) CSP] je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania) a použitie správneho ust. neznamena iba opísanie jeho dikcie, ale i jeho správne priradenie k zistenému skutkovému stavu alebo inak vyjadrené posúdením veci po právnej stránke treba rozumieť výklad o tom, z ktorých ust. zák. alebo iného právneho predpisu vychádzal (prečo pod tieto ust. podradil zistený skutkový stav) a ako ho príp. vyložil, a výklad o tom, aké majú účastníci na základe zisteného skutkového stavu podľa týchto ust. vo vzťahu k predmetu konania práva a povinnosti a ako bola preto vec rozhodnutá.

13. Súd prvej inštancie použil správny právny predpis, správne ho aj vyložil a na daný skutkový stav ho i správne aplikoval, t. zn. z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil správne závery o právach a povinnostiach strán sporu.

14. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku (§ 387 ods.2 CSP) možno doplniť:

15. Napadnutý rozsudok je v súlade rozhodovacou praxou súdov (na ktorú žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu poukazuje), ktoré rozhodovali z hľadiska skutkového a právneho v analogických sporoch a odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s právnymi závermi, ku ktorým tieto súdy dospeli a keďže tieto rozhodnutia sú všeobecne prístupné, nepovažuje za potrebné, ani účelné v nich vyslovené právne závery uvádzať, resp. opakovať.

16. Podľa § 396 ods.1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

17. Podľa § 255 ods.1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

18. Podľa § 262 ods.1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

19. Podľa ods.2 cit. ust. o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

20. Žalovaný mal v odvolacom konaní plný úspech, preto mu bola priznaná náhrada jeho trov v plnom rozsahu, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie.

21. Pomer hlasov, akým bolo rozhodnutie prijaté: 3 hlasy za (§ 393 ods. 2 druhá veta CSP).

Poučenie:

Proti rozsudku odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.